

NẮNG QUA GÓC PHỐ MÙA ĐÔNG

Nhận được lời nhắn của Phật tử Viên Hương. Sáng tôi thức sớm lo thức ăn, để sẵn ra bàn cho ông xã, rồi lái xe lên chùa Đại Bảo Trang Nghiêm.

Vài em đã có mặt trong bếp luộc bún, xào thức ăn. Tôi làm thợ đựng cát gọt rau trái, hành ngò và phụ đặt thức ăn, trái cây, cheap vào hộp chuẩn bị đi phát cho Homeless. Chị em vừa làm việc vừa nhắc đến Ôn Thích Đồng Tuyên tức Hòa Thượng Thích Thái Siêu, vị thầy đáng kính trụ trì chùa Đại Bảo Trang Nghiêm...

Ôn xuất gia năm 12 tuổi, học tăng được theo song song hai chương trình, đậu Tú Tài 1 và 2 ban B và tốt nghiệp chương trình trung đẳng Phật Học. Ôn được đi du học 6 năm liền bên xứ Phật (Ấn Độ, chuyên ngành ngôn ngữ Pali, Sanskrit, Luật Tạng tại Đại học Delhi, Đại học Magadha và tốt nghiệp luận án “A Comparative Study of The Bhikkhu Patimokkha of The Principal Buddhist Schools” (So sánh Giới Luật của các Trường phái Chính Phật Giáo).

Con đường hành đạo của Ôn đi giảng dạy nhiều nơi, được Đại Học Maha Prajna, Thái Lan mời sang dạy môn Phật học. Ngoài ra Ôn được cung thỉnh làm cố vấn chùa Tường Vân tại New Jersey, chùa Ưu Đàm tại Las Vegas, đạo tràng Kiều Đàm Di tại Santa Ana, đạo tràng Khánh An tại San Jose. Ôn được tứ chúng mời đi thuyết pháp và hướng dẫn tu học khắp Hoa Kỳ. Năm 2021 Hoà Thượng Thích Tuệ Sĩ kêu gọi thành lập Hội Đồng Hoàng Pháp thuộc GHPGVNTN, Ôn được cung thỉnh vào cương vị Trưởng Ban Truyền Bá Giáo Lý của Hội Đồng Hoàng Pháp (tóm tắt sơ lược từ tài liệu Thư Viện Phật Việt).

“Mái chùa che chở hồn dân tộc. Nếp sống muôn đời của tổ tông.” Nơi được sinh hoạt, được nghe Ôn giảng những bài pháp thâm sâu nuôi dưỡng hàng hậu học. Khuôn dung Ôn hiền hòa như người cha lành của chúng sinh, hướng dẫn những sinh hoạt hàng tháng như thọ bát quan trai, lễ sám hối. Sống trên đất Mỹ đặc biệt Ôn hay quan tâm đến những người vô gia cư, nên thường xuyên cùng đạo hữu đi phân phát thức ăn. Ngày cuối cùng sau khi thăm Homeless trở về, Ôn nằm ngủ, giấc ngủ nghìn thu mãi mãi, để lại sự thương tiếc quý mến của đạo hữu khắp nơi và quý Thầy trụ trì các chùa. Ôn viên tịch vào mùa thu năm 2022, người đến viếng và đi đưa đám quá đông chưa từng thấy, Các gia đình Phật tử, huynh trưởng xin phép nhà Quán dựng lều phía sau, các chùa thay phiên nhau nấu thức ăn đem đến tiếp đãi khách thập phương thăm viếng

Ôn là bóng mát che chở tâm linh hướng dẫn con đường giải thoát và giác ngộ, giúp đỡ chúng sinh bớt khổ được giải toả tinh thần bằng những bài Phật Pháp nhiệm mầu vô giá. Mất Ôn đàn con ngơ ngác hụt hẫng, nhưng rồi phải nghĩ đến hai chữ “vô thường” từng xảy ra trong nhân gian. May có phật tử Viên Hương là người thân cận Ôn nhất, vẫn duy trì ngôi chùa nhận lãnh giữ gìn, chăm sóc ngôi chùa tiếp tục hoạt động.

Ôn ra đi, vì sự thương tưởng quá sâu sắc, quý Thầy quý Sư Cô, Ni Sư khắp mọi nơi xa gần kể cả những tiểu bang khác, thay phiên nhau về chùa hướng dẫn đại chúng những buổi sinh hoạt khoá tu, hoặc những lễ lớn để trấn an, lèo lái nuôi dưỡng niềm hạnh phúc toả sáng bằng hương từ bi, để đạo pháp được trường tồn.

Nơi gương nối tiếp hạnh từ bi của Ôn, giờ đây các đạo hữu vẫn giữ niềm phát triển của tình thương, vẫn nấu thức ăn lên San Jose phát cho người vô gia cư.

Sau khi chất các hộp thức ăn, trái cây, sữa tươi, nước cam, nước lọc lên xe. Viên Hương chở chúng tôi lên công viên Saint James cùng tên con đường, theo sự mách bảo của người bạn sống tại San Jose. Các lần trước đi nơi khác, đây là lần đầu tiên tới nơi lạ.

Một quang cảnh rất đông người tụ họp, hình như có cả sinh viên nữa thì phải, tôi đoán vậy vì thấy nét mặt các thanh niên sáng sủa hiền lành vác ba lô sau lưng.

Nhiều chiếc bàn được bày ra giống như khu chợ trời có nhiều gian hàng. Chúng tôi chưa đem thực phẩm xuống, quan sát rồi tiến tới một ông có vẻ như sắp khu vực đó, hỏi chuyện và được ông giải thích “Đây là nơi tổ chức góp tình thương mỗi ngày thứ năm đến những người vô gia cư hoặc nghèo như: nhóm nướng Pizza, nhóm làm bánh Hotdog, nhóm cắt tóc, nhóm phát quần áo..v.v...Khi được biết nhóm chúng tôi từ ngôi chùa vùng Hayward đem thức ăn chay đến phát, ông ta nở nụ cười tươi, sẵn sàng nhường nửa cái bàn, chúng tôi mừng rỡ ra xe lấy hàng vào. Từng hàng người đợi chờ nơi này, chỗ kia, chỗ nọ lần lượt được nhận phần.

Chúng tôi gặp vài người Việt Nam, trong đó nghe mọi người gọi tên một chị là “chị Hai”, vì đã từng gặp nơi những khu vực khác trước đó. Chúng tôi nở nụ cười thân thiện kiểu gặp người VN, nói chuyện vài câu chứ không dám hỏi điều gì vì vấn đề tế nhị, tránh khơi nỗi buồn nơi họ.

Vài thanh niên trẻ, vài người bản xứ lớn tuổi mở hộp bún vừa ăn vừa hỏi chuyện “các chị người nước nào, tôi rất thích ăn chay..” Sau khi nghe kể, họ góp ý lần sau chúng tôi nên để tấm bản ghi tên ngôi chùa cho mọi người biết. Trong thời gian ngắn các hộp bún, nước cam, sữa được tiêu thụ nhanh chóng. Tôi đi vòng qua những bàn kế bên: quần áo ấm, mũ mền đang được người ta chọn lựa rộn ràng. Hình ảnh hai ông cắt tóc nụ cười hiền hậu chăm chú cầm tông đơ cạo hớt cao, thả đi những chùm tóc rối bởi khô bụi nhuộm màu đất sét, khuôn mặt người vô gia cư sáng

lên tươi tỉnh với ánh mắt bày tỏ sự biết ơn. Khói bay nghi ngút bên nhóm đang nướng bánh thơm phức, và đoàn người vẫn tiếp tục đứng chờ.

Tôi nhìn quang cảnh mà run lên cảm xúc và sự ngưỡng mộ góc phố nhỏ nơi đây, nơi có đạo lý, có lòng từ bi bác ái, có tình người chan hoà chia sẻ, tụ tập gầy dựng lên một thiên đường nhỏ vào mỗi ngày thứ năm.

Tôi chợt nhớ Ôn với niềm mơ ước, giá như Ôn còn sống được nhìn thấy cảnh tượng này, chắc hẳn Ôn sẽ vui biết bao nhiêu, vì tâm nguyện của Ôn luôn thương tưởng đến người vô gia cư, đã từng dạy chúng con “Ăn quả nhớ kẻ trồng cây”, hoặc “Uống nước nhớ nguồn “ Ôn nhắc nhở *“mình là người tỵ nạn, được đất nước Hoa Kỳ cứu mang. Ngày nay mình được cơm no áo ấm, chăn êm nệm ấm. Người bản xứ vì hoàn cảnh phải trở thành Homeless, mùa đông nằm co ro các góc đường, dưới trời sương gió buốt xương, nhiều người chịu không nổi sự giá lạnh đã bỏ mạng. Dù nhiều hay ít các con nên thực hiện hành vi chia sẻ với họ, như là sự mang ơn và biết trả ơn đất nước này”*.

Miền man nghĩ về Ôn, tôi có cảm tưởng như Ôn đang theo chúng tôi, mỉm cười gật đầu hài lòng hàng đệ tử vẫn cố gắng làm theo hạnh nguyện của Ôn. Tôi cũng muốn thì thầm kể Ôn nghe *“ông xã và con luôn thực hiện điều này vào mùa lễ cuối năm tới nhà thờ vùng Richmond, tới nhóm Mỗ Nhân Ái ở San Jose và vài nơi khác gọi là tỏ lòng biết ơn nước Mỹ”*

Càng nhìn không khí đầy tình người ấm áp như vậy, tôi lại liên tưởng đến ông Lê Văn Hải chủ báo Thăng Mỗ, trưởng ban Truyền Thông Bắc Cali và là Hội Trưởng của Cơ Sở Văn Thơ Lạc Việt. Về vấn đề giúp người vô gia cư thì ông đứng hàng đầu. Ông thành lập nhóm Mỗ Nhân Ái không phải chỉ có lễ Thanksgiving, lễ Noel mới đi phát quà, mà còn cả Tết Âm Lịch, lễ Valentines. Ông hăng say thực hiện không ngừng nghỉ, muốn gần gũi, phát thức ăn, lì xì bao đỏ, hát hò vui nhộn với họ. Tấm lòng ông nhân hậu, tánh tình ông vui vẻ cởi mở, tiền bạc ông rộng rãi. Ông thường nói *“biết san sẻ, biết cho đi là biết nhận lại niềm vui khôn tả, niềm hạnh phúc của tình thương”*

Tôi còn muốn ở lại quan sát sinh hoạt chung quanh, vì nó truyền vào người tôi cảm giác thích thú kỳ diệu, thích nhìn mẫu người tốt để soi gương, nhắc nhở mình thức tỉnh, học hỏi theo nhiều điều tốt đẹp của cuộc sống, như Ôn vẫn thường nói *“đời không có gì là của mình hết con ơi, ra đi chỉ hai bàn tay trắng, người thân chỉ đưa tiễn tới nghĩa địa, còn lại một mình và công đức mang theo mà thôi (nếu có tạo nghiệp lành).”*

Dẫu trời lạnh, nhưng vẫn có ánh mặt trời, những vạt nắng tươi đẹp chiếu xuyên qua cây lá, chiếu xuống bao nét mặt hồng hào tươi tỉnh của chốn loài người biết yêu thương, giúp đỡ đầy nhân bản. Ngày thứ năm mỗi tuần, ngày những người vô gia cư sẽ tìm về góc phố này, nơi có những tấm lòng mở rộng, những trái tim ấm áp chân tình đón chào.

Chị em lên xe trở về vì không có chỗ đậu xe lâu. Nắng xuyên qua khung cửa, hoa nắng nhảy múa trên đường, thành phố vẫn sinh động, xe cộ chạy tấp nập. Tôi còn luyến tiếc ngoái đầu nhìn lại, bóng họ xa dần...Tự dưng tôi thấy hân hoan điều gì đó ...

Minh Thuý Thành Nội